

30 jaar liefdevol vrijwilligerswerk

(deel 1)

Mijn echtgenote Thérèse-Marie vertelde me in de herfst van 1978, bij mijn terugkomst van een bezoek aan de VS in het kader van mijn beroep, dat we het peterschap hadden gekregen over een Cambodjaans vluchtelingetje. Niemand kon toen vermoeden dat dit peterschap de aanzet zou betekenen voor het uitdragen van de liefdesboodschap van A.M.I.E.

Het toeval heeft in gans dit verhaal een grote rol gespeeld. Thérèse-Marie was namelijk in maart 1978 naar de Boekenbeurs in Brussel gegaan om er Martin Gray te ontmoeten. Dr. Marcel-Charles Roy, die ons volslagen onbekend was, stelde er toevallig zijn boek voor «Au-delà des massacres, la vie», waarin hij zijn leven en zijn wedervaren in zuidoost Azië beschreef. En zo maakte ze dus met hem kennis. Hij stelde voor om bij zijn volgende oponthoud in Brussel (13/04/1979) zijn levenswerk te komen toelichten a.h.v. dia's. We waren vol lof voor het werk en de instelling van de stichter van A.M.I.E - Canada en besloten daarom A.M.I.E. - België op te richten.

Thérèse-Marie stelde de leerkrachten en de leerlingen van de Europese School in Mol, waar ze als verpleegster werkte, hiervan op de hoogte en zelf deed ik dit ook in de streek van Moeskroen - Doornik, waar ik mijn jeugd had doorgebracht. De andere toekomstige beheerders deden ook hun duit in het zakje. De opwinding was totaal want we vermoedden vaag dat er ons een bijzonder avontuur wachtte dat ons leven sterk zou beïnvloeden.

De tijd ging razendsnel voorbij en op 29/11/1979 werd een eerste vergadering belegd ten huize van Brigitte Médiavilla in Grimbergen, waar in bijzijn van Dr. Roy de statuten en de andere administratieve documenten ondertekend werden.

Ondertekening van de statuten

van links naar rechts :

Dr. Marcel-Charles Roy

Thérèse-Marie Flipot - de Fays

Brigitte Médiavilla - Mélard

Op 17/01/1980 werden die statuten dan gepubliceerd in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad en was A.M.I.E.-België een feit!

1e Raad van Bestuur

van links naar rechts :

Brigitte Médiavilla - Mélard

Alfred Jean Flipot

Thérèse-Marie Flipot - de Fays

Leo Meylemans

Mieke Dierckx - Engelen

Marie Jeanne Berthelot - De Ridder

De 6 stichtende leden zouden de **1e Raad van Bestuur** gaan vormen. Thérèse-Marie werd verkozen tot voorzitter, Brigitte tot ondervoorzitter en Marie-Jeanne tot secretaresse. Ikzelf werd aangesteld tot schatbewaarder, hetgeen ik 25 jaar lang zou blijven! Enkel Serge Hautecler zorgde een tijdje uit medeleven voor de aflossing, waarvoor van harte dank!

Baby A.M.I.E. had geen peter of meter, geen centen, geen werkprocedures en we besloten dan maar het beheer van alle projecten en peterschappen te concentreren ten sociale zetel (m.a.w. bij ons thuis).

Eenieder had het volste vertrouwen in mekaar en niemand zou het in zijn hoofd gehaald hebben deze stilzwijgende afspraak te schenden: er heerste een volledige transparantie in de beste verstandhouding.

Ieder stond tevens persoonlijk in voor de te maken kosten (telefoon, verplaatsingen, diverse consumpties, enz.). Het lag namelijk in onze bedoeling erover te waken dat de giften van de weldoeners integraal ten goede kwamen aan hun beschermelingen in de Derde Wereld en niet aan de vereniging zelf. Zo kwam het dat vanaf het 2^e werkingsjaar de totale onkosten meestal nauwelijks 0,1% bedroegen van de hulp die we aan de Derde Wereld stuurden. Daarbij komt dat die - overigens verwaarloosbare - onkosten betaald werden met de bankintresten en nooit met de giften of peterschaptoelagen zelf. Daar we zo zuinig omsprongen met de gekregen centen was dure publiciteit maken volstrekt uit den boze. A.M.I.E. moest het dus uitsluitend hebben van mond aan mond reclame en de overtuigingskracht van zijn fans!

Peterschappen van kinderen

De inspanningen van ons allen en ons doodeerlijk optreden hadden succes: na één werkingsjaar hadden we reeds 126 petekinderen, netjes verdeeld over Haïti, de Filippijnen en Sri Lanka. En die kinderen waren wat fier en gelukkig dat ze een peter of een meter hadden die voor hen zorgde en hun de kans gaf op een beter leven. In 1981 vatte Marie-Carmelle, een Haïtiaans petekindje, het zo samen: *«Veel kinderen kennen in mijn land inderdaad extreme armoede en hebben niet voldoende te eten. Ze kunnen ook geen schoollopen. Een van onze dichters zei het zo: "Het zijn kinderen die nooit kinderen waren." Elke avond bid ik tot God om hen een goede peter of meter te geven.»*

De eerst 6 jaar nam het aantal peterschappen razendsnel toe: eind 1985 waren er al 495! Dat houdt in dat er per jaar gemiddeld 80 nieuwe bijkwamen. Om ons, vrijwilligers, toe te laten hier adequaat mee om te gaan werd de peterschapsdienst gedecentraliseerd.

Op 27/11/1981 werd er een comité «Hainaut»¹ opgericht voor de Franstaligen en 10 maanden later een comité «Antwerpen»² voor de Nederlandstaligen.

Beroepspeterschappen

In 1985 nam Zr. Yolaine Labatte (†) met ons contact op om te vragen of we een aantal

¹ Dit comité werd beheerd door Thérèse Hinnekens van 27/11/1981 tot 02/04/1984 en vervolgens door Serge Coppé van 02/04/1984 tot 31/07/1992. Een verdere decentralisatie leidde op 31/09/91 tot de oprichting van comité 03 « Parrainages d'enfants d'Amérique latine », dat beheerd werd en nog steeds beheerd wordt door Clapuyt – Van Rossum . Comité 01 « Parrainages d'enfants d'Asie » werd achtereenvolgens beheerd door Béatrice Piron, de echtgenoten Dutrieux - Vansimpsen, Marie-Françoise Gérard - Boffé, Evelyne De Maeyer, en actueel door Elisabeth Carton de Tournai - Jadot.

² Dit comité viel van 16/09/1982 tot 30/04/1990 onder de bevoegdheid van Sophie Op de Beeck – Vangheel. Het werd opgedeeld in 2 comités: enerzijds «Individuele peterschappen in Latijns Amerika» o.l.v. Jos Cuypers en nadien van Marleen Van Oudenhove - Lanckman, die het nog altijd beheert, en anderzijds comité 08 «Individuele peterschappen in Azië», achtereenvolgens beheerd door Robert Billiau (†), A. Jean Flipot en Jos Cuypers, die het nog steeds beheert.

Haïtiaanse tieners konden helpen bij hun technische studies. Zr. Marijo de Crits (†) en Zr. Angelina Bernardo (†) vroegen ons dan weer om hulp voor universiteitsstudenten op de Filippijnen. Ondertussen zijn zij afgestudeerd als dokter of tandarts en bieden sommigen onder hen gratis hun diensten aan in onze «Free Clinic» in Navotas. Een van onze eerste weldoeners, Suzanne B. opperde dan het idee studiebeurzen toe te kennen aan wie een universitaire of een beroepsopleiding wilde volgen om zo een goed betalende job te kunnen gaan uitoefenen. Als gevolg van dit alles werden op 01/12/1985 de beroepspecterschappen ingesteld t.v.v. studenten in Haïti en op de Filippijnen.

Die peterschappen kenden onmiddellijk een reuzensucces en werden binnen de kortste keren uitgebreid tot Peru. Op 01/12/2000 waren er al 204 beroepspecterschappen lopende, die beheerd werden door de maatschappelijke zetel. In januari 2003³ werd een decentralisatie doorgevoerd, die op het einde van het jaar haar bekroning vond in de oprichting van het comité «Beroepspecterschappen».⁴

Thérèse-Marie kreeg via de peterschappen o.a. een petekindje uit Haïti (Sandra) en via de beroepspecterschappen petekinderen uit de Filippijnen (Thea Grace) en Peru (Beatriz)

Sandra was een ietwat naïef maar zacht en charmant wezentje.

Thea was eerder introvert maar had die typisch Aziatische charme en was bovendien héél intelligent. Ze behaalde immers een diploma bouwkundig ingenieur.

Hiernaast Thea met haar ouders op de dag dat ze haar diploma kreeg.

Beatriz was charmant zoals alleen een Zuid-Amerikaanse het kan zijn. Ze behaalde een diploma boekhouden. Dit peterschap is al jaren achter de rug maar we houden nog steeds contact met mekaar ... Trouw is iets om te koesteren!

Dat dit voor ons een boeiende en meeslepende periode in ons leven was hoeft verder geen betoog. We leefden letterlijk voor en met AM.I.E.: elke avond en elk weekend waren we ermee bezig. Binnenshuis zorgde dit voor geen problemen want we hadden steeds alles samen gedaan en hadden nu hetzelfde ideaal.

³ De Franstalige beroepspecterschappen werden beheerd door Marie-Françoise Gérard-Boffé (08/01/2000-31/12/2004). Nadien kwam het comité onder de bevoegdheid van Elisabeth Carton de Tournai, die het nog steeds beheert.

⁴ Het Nederlandstalig comité werd beheerd door Jozef en Ria De Maeyer - Bellens en nadien overgenomen door Mark Bolsens, die het nog steeds beheert.

Het werd voor ons nog toffer naarmate onze «Projecten» in aantal toenamen, want Dr. Roy ging ook op ons rekenen voor zijn Cambodjaanse, Laotiaanse en Vietnamese vluchtelingen. En naarmate we meer en meer op reis gingen naar Haïti en de Filippijnen en daar fijne mensen ontmoetten.

Wat doet men best als men iets opstart? Wel, wij kozen ervoor A.M.I.E. bekendheid te bezorgen en er mensen warm voor te maken door samen te werken om zo zoveel mogelijk geld in het laadje te krijgen.

Maar hoe word je bekend zonder veel geld te spenderen? Bij onze 1e verjaardag stelde Thérèse-Marie aan de Raad voor driemaandelijks «Notre Petit Journal» en «Ons Krantje» uit te geven, dat het bindmiddel moest worden tussen al onze leden, weldoeners en medewerkers. Het moest hun laten weten welke onze noden en verwezenlijkingen waren zodat ze, op hun beurt, hun vrienden en kennissen er warm konden voor maken. Een magistraal idee want, ondanks de beperkte oplage, hebben we beide tijdschriftjes gedurende 28 jaar (112 nummers) uitgegeven zonder dat het ons één euro kostte want de spontane abonnementen brachten telkens meer op dan de gemaakte kosten. De nieuwe verantwoordelijken blijven ze trouwens nog steeds uitgeven.

Hoe hebben we A.M.I.E. gepromoot? Via persoonlijke contacten, correcte informatie, transparante boekhouding, wederzijds respect. Is er een beter bewijs mogelijk dan het feit dat onze weldoeners ons immer trouw gebleven zijn? Waarvoor van harte dank.

Hoe kwam er geld in het laadje voor onze projecten? Iedereen droeg zijn steentje bij. Marie-Jeanne nodigde «Les Chadanes» uit voor een optreden t.v.v. A.M.I.E., Sophie Op de Beeck - Vangheel organiseerde sinds 1981 Kerstconcerten, Thérèse-Marie deed een beroep op alle leerlingen van de Europese School in Mol om samen een «Vlooiemarkt» te organiseren, «Nuclea», het amateur theatergezelschap van het SCK/CEN (Mol), verzorgde een aantal optredens, Thérèse Hinnekens liet het zangkoor van Dottenijs een recital geven, een aantal studenten namen deel aan de «24 uur fietsen» in Louvain-la-Neuve (zie foto hiernaast), Cécile Pêtre organiseerde een «Vlooiemarkt» in Zinnik en in Luik was er door toedoen van Mevr.Edmond en Nicolas Krzémien een klassieke dansgala, enz.

En dan waren er nog Arlette en Serge Coppé, die samen met vrienden geregeld een standje bemanden op het «Hurlus Feest» in Moeskroen. Marie-Henriette (†)

en Maurice Vantomme vonden er zelfs een aperitiefje

uit met de naam «Hurlutine».

Van links naar rechts: Arlette Coppé, M.Ch. Cottenier

En of de Hurlutine succes heeft!

Onze dochter Brigitte (†) maakte ook menig etentje klaar voor een 50tal disgenoten. En samen met Thérèse-Marie en Brigitte ontwierp ik in 1980 onze eerste artisanale wenskaarten.

Onze eindejaarsacties omvatten van dan af het verkopen van wenskaarten, kalenders, kaarsen en van door een weldoenster gefabriceerde en gratis aangeboden honing. Die acties liepen tot 2008 en brachten netto 180.000 € op (7.271.000 BEF).

Thérèse-Marie schreef ook 2 gedichtenbundels en verkocht er meer dan 1.500 exemplaren van t.v.v. onze projecten. Van 1980 tot 1989 hield ze homilieën; Luc Duvilliers deed dit van 1991 tot 1998 en Thérèse Sercu van 1996 tot 2003. Brachten ook nog homilieën: Jan Michels en Marcelle Dutrieux. Deze laatste luisterde ze zelfs op met hun 2 Haïtiaanse dochtertjes. Hierdoor werd A.M.I.E. een begrip doorheen gans het land en kwam er geld binnen voor heel wat kleine projecten: 90.600 € (3.656.000 BEF).

Een speciaal woordje van dank aan Marcel Marlier, wellicht beter bekend omwille van zijn heldinnetje in een serie kinderboeken, «Tinny». Hij was ook een jeugdvriend en maakte met plezier 5 tekeningen.

De 1^e Raad van Bestuur koos deze tekening uit als embleem voor A.M.I.E. omdat er de liefde uit blijkt voor de minderbedeelde kinderen uit de Derde Wereld. Het nieuwe bestuur opteerde nu voor een meer moderne tekening die meer in de smaak moet vallen bij de jeugd.

Met de 5 tekeningen lieten we zelfkleverstrips maken en verkochten er voor meer dan 1,5 miljoen BEF van.

Een kind zou graag wat rijst hebben ...

Sophie Op de Beeck koos dit model uit ter versiering van een herdenkingsbord t.g.v. van een van haar Kerstconcerten.

Deze 2 zelfklevers lichten onze peterschappen toe: links zoekt een kind inspiratie voor een briefje aan zijn meter, rechts leest het 't antwoord dat het kreeg.

Deze tekening staat voor het medisch luik in onze activiteiten.

Mettertijd gingen onze activiteiten zich dan meer en meer diversifiëren in functie van de vraag van onze plaatselijke verantwoordelijken of van de lessen die we trokken uit onze reizen naar Haïti, Thailand en de Filippijnen. Met wat weemoed denken we terug aan Zr. Yolaine (†) die ons kennis liet maken met de leerlingen van de Desprez school, waar ze directrice was en met de verschrikkelijke corridors van Port-au-Prince.

De Desprez School is een lagere school met meer dan 500 leerlingen, jongens en meisjes, van 4 tot 20 jaar. Ze komen uit ongeletterde gezinnen en zijn zo arm dat ze niet eens 1 dollar/jaar kunnen besteden als deelname in de onkosten. De leerkrachten zijn er onderbetaald, als schoolmeubilair is er weinig anders dan banken en er is noch water noch elektriciteit.

En die school is er da nog niet eens het ergst aan toe: om de lessen te volgen hoeven de leerlingen tenminste niet op de grond te zitten zoals elders wel eens het geval is!

Van de directrice kreeg ik de toestemming een les bij te wonen. De leerlingen zingen de zinnen die de onderwijzeres voorgezegt heeft na. Echt papegaaienwerk, dacht ik. Maar ik vergiste me schromelijk, want toen ik een paar vragen stelde over wat ze geleerd hadden kreeg ik van sommigen - maar altijd dezelfde - een zinnig antwoord. De anderen zeiden geen woord. Waren ze onder de indruk? Ik zal het wel nooit weten ...

Om de kinderen iets te eten te geven en hen geen ganse dag bloot te stellen aan die zengende hitte van ginds, bood A.M.I.E. hen dagelijks een ontbijt aan bestaande uit een gesuikerd kopje welk en 2 broodjes. Toen men op een keer aan een meisje vroeg waarom ze naar school gekomen was met een glas en een lege

shampoo fles, antwoordde ze zonder er veel bij na te denken: *«Het glas is voor mij en de fles voor mijn moeder.»*

De corridors van Port-au-Prince bestaan uit bochtige, nauwe passages waaruit een misselijkmakende geur van urine en afval opstijgt en waar de schamelste krotten van de hoofdstad mekaar staan te verdringen. We kwamen erg onder de indruk van die superonveilige plaatsen: voor de gezinnen die er samen hokken is er geen drinkbaar water, geen riolering, geen meubilair, geen geld. Als toilet is er één stinkende, gemeenschappelijke latrine voor de hele wijk. En de ene krot lijkt gewoon een kopie van de andere.

Op de foto kan je zien hoe het gezin van Bettina gehuisvest is. Zij was een van de 37 petekinderen van A.M.I.E - België die we gingen opzoeken. Wat is er van hen geworden? Hopelijk hebben ze de aardbeving van 12 januari overleefd.

Eind 1980 wilden we hun immers gaan vertellen hoeveel hun peters en meters wel aan hen dachten. Ik betwijfel dat de bedoelingen van de Duvallier even nobel waren als de onze toen zij zich op dat eigenste moment door de mensenzee heen wurmden op de asfaltwegen van de hoofdstad. Men zag de dictator in hoogsteigen persoon nu en dan een verrassingsomslag uit een raampje van zijn presidentiële Mercedes gooien. In sommige stak een dollar, in andere een paar dollars, nog andere waren leeg. Hij ging immens prat op zijn populariteit en zijn mildheid maar de armen moesten de omslagen oprapen met risico voor lijf en leden. Er werd natuurlijk ook hard om die omslagen gevochten, een echte struggle for life. Dát beeld vergeten wij nooit!

In december 1980 hadden we Haïti ontdekt en nu wilden we persé onze Filippijnse vrienden een bezoekje brengen. Op 15/12/1981 vlogen we dan naar Manilla. Het deed deugd kennis te kunnen maken met onze petekinderen Salvador (6 jaar), Carlito (13 jaar) en Kinjiro (15 jaar), in gezelschap van hun ouders in de «De Meester Residence» en dit door toedoen van Zr. Marijo de Crits (†) et Zr. Angelina Bernardo (†), haar beste vriendin. Met tranen in de ogen keken we toe hoe ze zich in de tuin konden uitleven.

Van links naar rechts: Thérèse-Marie, Zr. Angelina Bernardo en Zr. Marijo de Crits.

Spijtig genoeg moesten we hen achteraf terugsturen naar de krot waar ze woonden: een woning bestaande uit één enkel vertrekje van 4 m², waar men slechts binnen kon door zich te bukken en waar ook dieren verbleven. Hun enig bezit is een kip en waar anders een kooi zetten dan in de lijst van het enige raampje? Oh ja, men treft in die woningen ook wel eens een of twee varkens aan ...

Vertellen wat we allemaal deden op de Filippijnen zou ons echt te ver leiden; ik zal me dus beperken tot enkele markante projecten, zoals het helpen van vluchtelingen uit zuidoost Azië, het «Opvangtehuis», de «Free clinic», de miniprojecten en de kleine projecten.

Vluchtelingen uit zuidoost Azië

Dit project werd uitgedokterd in samenwerking met Dr. Marcel-Charles Roy zelf en «Kaibigan International of the Philippines (AMIE in Tagalog)», onder voorzitterschap van Zr. Marijo de Crits.

In Cambodja, Thailand en op de Filippijnen werden vaccins uitgedeeld, vitaminen en geneesmiddelen gingen richting Vietnam tot in 1986. en in 1981 kwam er o.l.v. Dr. M.Ch. Roy een campagne inzake tandpreventie op gang in Manilla en in de vluchtelingenkampen van Puerto Princesa op het eiland Palawan.. Heel wat kinderen hadden er immers slechte (en zelfs tot op het bot rotte) tanden bij gebrek aan vitaminen en tandhygiëne. We leerden er de «Boat people», Vietnamese vluchtelingen, kennen die hun land ontvlucht waren in hun ranke bootjes en deelden iedereen de 30 pesos uit die A.M.I.E. maandelijks gaf voor een honderdtal niet begeleide tieners in afwachting dat ze een land vonden dat hen definitief wou opvangen.

Een door de «Boat people» gebruikt bootje, zoals het te zien is in het kamp van Bataan.

Die jongeren hadden vooral nood aan liefde en bescherming om te kunnen vergeten hoe angstaanjagend de overtocht wel was geweest: angst voor de onmetelijke zee, voor een treffen met de kustwacht, voor een allesvernietigende tyfoon, en gekweld door dorst, honger en eenzaamheid. Heel wat bootjes vaarden gewoon daarheen waar de wind hen dreef als de motor uitviel of er geen brandstof meer was. Ze maakten een forse indruk op ons omwille van hun vriendelijkheid, hun organisatietalent en hun moed. Ze wilden een nieuw leven gaan opbouwen door samen te werken: wie gestudeerd had gaf Engelse les aan de volwassenen, seminaristen bekommerden zich om niet begeleide minderjarigen, anderen bouwden woningen, werkten in de «coffee shop», in de bakkerij, maakten vermicelli, ...; de vrouwen breiden en naaiden, pasten op de kinderen of baatten een winkeltje uit; de kinderen droegen water aan, enz. En een paar kunstenaars maakten schilderijen op doek of op aardewerk.

Opvangtehuis

Het werd opengesteld op 16/02/1980 dankzij de milde giften van A.M.I.E. - Canada, want zelf bestonden we toen nog maar pas. Sinds eind 1981 gingen we dan zelf bijdragen in de werking ervan via het verkopen van wenskaarten. Eind 2008 bedroeg onze steun 227.651 € (meer dan 9,1 miljoen BEF).

We maakten kennis met het 1^e Kaibigan team (foto hiernaast) en kregen tot onze immense vreugde en verwondering een daverend onthaal van een 60tal kinderen, die voor de Kerst samengekomen waren in het «Opvangtehuis». Op die dag werden immers de peterschaptoelagen uitgereikt.

Van links naar rechts: Ligaya de Guzman, Purita Mendoza, Zr. Angelina Bernardo (ondervoorzitster), Rowena Peñano (uitvoerende secretaresse), Zr. Marijo de Crits, Doris Magno, Leonor Rovera (dokter).

We maakten er kennis met Zr. Roos Catry die zich bekommerde om mensen met een fysieke handicap en die ons het «orthopedic hospital» liet bezichtigen. We zagen er hoe 2 en soms 3 patiënten samen in één bed gelegd waren.

Zuster Roos had een orkestje opgericht «Rondalla on wheels» waar ons petekind Marichu M.

(foto links) fier als een gieter deel van uitmaakte. Het werd geregeld opgetrommeld om bv. de verjaardag van een notabele uit Manilla op te luisteren en verzorgde zelfs af en toe optredens in het buitenland.

Onze felicitaties gaan ook naar de gehandicapten van het «Home plein d'amour» (Bahay Mapacmahal), die in 1982 deelnamen aan de

Internationale Spelen voor Gehandicapten in Hong Kong, waar ze 6^e (op 23 landen) werden met 15 gouden, 11 zilveren en 10 bronzen medailles.

Jean Flipot

(word vervolgt)

30 jaar liefdevol vrijwilligerswerk

(deel 2)

Free clinic

Als we het over de 1^e «Free clinic» borrelen heel wat mooie herinneringen op. Ze vond plaats op 30 januari 1983 in het dorpje Navotas onder het spiedend en goedkeurend oog van Zr. Marijo de Crits. Van die dag dateert overigens ook onze vriendschappelijke samenwerking met die zuster ten voordele van kleine Filippijnen. Samen zaaiden wij het graantje liefde dat sindsdien zo'n mooie vruchten heeft voortgebracht.

De «Free clinic» kon rekenen op de welwillende en gratis hulp van ex-petekinderen die hun doktersdiploma behaald hadden. De sponsoring ervan gebeurde met de opbrengst van een 2^e Kerstconcert en met de giften van onze immer trouwe weldoeners.

Het succes liet niet op zich wachten: er werden plots zoveel patiënten aangevoerd dat het Kaibigan team ze niet alle kon behandelen. De meesten waren trouwens nooit bij een dokter of een tandarts geweest want consultaties en geneesmiddelen waren echt te duur voor hen. Bovendien schoten ze er enkele werkuren en dus geld bij in. Nu ging het er echter anders aan toe: onze «Free Clinic» kwam hen gratis opzoeken. En daar moest men dus dapper gebruik van maken en ervoor zorgen dat ze nog langs kwam!

Een vrouwelijke arts onderzoekt een kind

Het doel van de «Free Clinic» was en is nog steeds drievoudig:

- a) de gezondheid van de kinderen en hun familie bevorderen via regelmatige onderzoek en behandelingen,

Een tandarts aan het werk

- b) hun gratis geneesmiddelen en vitaminen toedienen en hen daarbij leren hoe ermee om te gaan,

Bedeling van geneesmiddelen en vitaminen

- c) en hun de elementaire regels inzake tand-, lichaams- en voedingshygiëne bijbrengen via lezingen over bepaalde onderwerpen.

De «Free Clinic» zorgt ook voor de nodige administratieve en sociale bijstand in geval van opname.

De families zelf hebben dankbaar een beurtrol aanvaard om het lokaal op voorhand klaar te zetten en het onmiddellijk na de consultaties weer in orde te brengen

Het enthousiasme voor het initiatief was zo algemeen dat de lokale overheid, die instond voor de gezondheidscontrole van de bevolking, zich voor die voorheen compleet verwaarloosde vissers ging interesseren. Zo kwam het dat diezelfde overheid in december 1985 besloot om de activiteiten van de «Free Clinic» zelf verder te zetten en ze bovendien uit te breiden met radiografische onderzoeken en electrocardiogrammen. Nadien konden achtereenvolgens ook nog de inwoners van Sinagtala (1986-1989), Balaybay (bij Castillegos) (1988-1990), Paco (1980), Tatalon-Araneta, Tanong, Purok en Northville rekenen op de door de «Free Clinic» verleende

diensten.

Laatste Free Clinic in Purok

De «Free Clinic» is ook actief in het «Opvangtehuis» voor onze petekinderen in en rond Manilla.

Miniprojecten

Zr. Angelina Bernardo overwoog allang de mogelijkheid om mensen te gaan helpen het kleinhandeltje waarvan ze droomden op te zetten zonder in handen te vallen van woekeraars die 100 tot 200% jaarintrest vroegen. Angelina woog af wat de kansen op succes waren en A.M.I.E. stond in voor het noodzakelijke startbedragje. In geval van succes verbond de begunstigde er zich toe 20% hiervan over 2 jaar gespreid terug te storten aan Angelina om zo anderen de kans te geven op hun beurt een minihandeltje op te starten. De overige 80% mocht hij houden als aanmoedigingsgift.

A.M.I.E. vierde wat graag haar 5^e verjaardag met het opstarten van die miniprojecten, want ze waren een schitterend initiatief: er werden onmiddellijk weldoeners gevonden om ze te steunen en de begunstigten slaagden allen zonder onderscheid in hun opzet! Sommigen kochten goederen en verkochten ze door, anderen maakten kantklare gerechten of kledij, en nog anderen startten ze vee- of landbouwbedrijfje op.

Kleinhandeltjes

115 miniprojecten zagen met succes het licht tussen 01/03/1985 en 31/07/1996, waarvan 17 o.l.v. Frans Demeulenaere t.v.v. de inwoners van Pasil.

We hielden ons echter niet enkel bezig met zelfstandigen, we leerden volwassen Filippijnen ook eenvoudige maar voor het gezin en het gezinsbudget nuttige technieken aan, als daar zijn: een groentetuintje onderhouden, kwaaltjes behandelen via «acupressuur», eetwaren klaarmaken en bewaren, jurken vervaardigen, hoe kapster, manicure of pedicure worden, enz.

Kleine projecten

Kleine projecten zijn projecten die zo'n 50.000 BEF of 1.250 € kosten. In principe staan ze open voor alle landen en wie er van geniet hoeft het geld niet gedeeltelijk terug te storten, zoals bij de miniprojecten wel het geval is.

Die nieuwe formule werd opgestart in juni 1987 met het aankopen van een zonnemicroscoop voor de kliniek in Aquin (Haïti). Het voorstel werd goed onthaald door onze weldoeners en we besloten dan ook op zoek te gaan naar nieuwe plaatselijke verantwoordelijken.

Mgr. Luc Van Looy, sinds februari 2004 bisschop in Gent, stond toen in voor het coördineren van de activiteiten van salesiaan-missionarissen waar ook ter wereld. Hij vereerde ons met een bezoekje en stelde ons een aantal mogelijke medewerkers voor: pater Frans Demeulenaere (†) (foto links) was de eerste die op onze vraag inging. Het werd het begin van een jarenlange vriendschap en samenwerking.

Toen A.M.I.E. 10 jaar bestond waren we dan ook al actief geweest in 14 landen⁵, meestal met Salesianen trouwens. Dit werden er later nog meer⁶. Vóór de structuurwijzigingen die we er in 2003 in aanbrachten, waren die Kleine Projecten al ten getale van 266.

10^e verjaardag van A.M.I.E.

Voor onze 10^e verjaardag lieten we een herdenkingsvlaggetje vervaardigen, maar we vierden hem vooral via het opstarten van een groot project met de medewerking van Frans Demeulenaere: het heropbouwen van huisjes die uitgebrand waren in de slopenwijk van Pasil (Cebu-Filippijnen) in november 1988. Het ideeetje kwam van Thérèse-Marie en betekende een echte krachttoer voor de toch wel kleine vereniging die

A.M.I.E. was. 150 gezinnen kregen er terug een nieuwe thuis mee: 1 woninkje met een minimum aan meubilair.

Onze Raad van Bestuur bij de 10e verjaardag van A.M.I.E.

Van links naar rechts: Sophie Op de Beeck - Vangheel (ondervoorzitster), Serge Coppe, Jos Cuypers, Griet Cuypers - Van den Berge, Thérèse-Marie Flipot - de Fays (voorzitster), A.Jean Flipot (schatbewaarder).

⁵ Burkina Faso, Brazilië, Haïti, Timor Timor, Mexico, Panama, Pakistan, Paraguay, Peru, Filippijnen, Kongo, Sri Lanka, Thailand en Vietnam.

⁶ Angola, Bolivia, India, Kenia, Libanon, Madagaskar, Nigeria, Rwanda, Senegal, Tanzania, Togo en Uruguay.

Dat jaar kregen onze Filippijnse vrienden het wel bijzonder hard te verduren want de inwoners van Baguio kregen te maken met een zware aardbeving (16/07/90) en een verschrikkelijke tyfoon woedde op het eiland Cebu (13/11/90). Aangezien A.M.I.E. via peterschappen actief was op beide plaatsen werd er dan ook hulp geboden aan de slachtoffers bij de heropbouw van hun woning. En toen moest de «Pinatubo» nog van zich doen spreken ook! Op het einde van dat rampjaar startte A.M.I.E. de «Groepschappen» op, een initiatief van Griet en Jos Cuypers: ze richtten zich op jongeren, die geen middelbare of hogere school gelopen hadden en die wensten zich via een praktische opleiding de nodige know how eigen te maken zonder daarbij verdoordreven theoretische kennis hoeven te verwerven. We hadden nog maar pas onze Kleine Projecten opgestart in diverse landen en besloten de banden wat nauwer aan te halen met Brazilië, Peru en Thailand.

Hulp voor Thailandse fysiek gehandicapten

In Thailand is het merendeel van de bevolking boeddhist en men gelooft er dat men via opeenvolgende reïncarnaties tot het «Nirvana» komt, wat zoveel wil zeggen als eeuwige rust. Men is er eveneens de mening toegedaan dat gehandicapten de prijs betalen voor een slecht vorig leven en dat ze hun handicap geduldig moeten leren dragen ter uitboeting van hun schuld. Niettemin heeft er dus oog voor hen: de meesten zijn analfabeet en zien zich verplicht te gaan bedelen, lotjes te verkopen (want geluk brengen ze wel!) of in de prostitutie te gaan. Pater Ray Brennan kon het niet meer aanzien en opende een kindertuin voor doofstommen, een lagere school voor blinden en een volledig gratis internaat. Om hen de kans te geven zich te integreren in de maatschappij en er een actievere rol in te spelen, richtte hij ook een eenjarige cursus herstel elektronische apparaten in. Een tweejarige cursus informatica zorgt er dan weer voor dat een select groepje gehandicapten echte informatici kunnen worden die in staat zijn om met complexe software om te gaan.

Dankzij hun graad van specialisatie en hun kennis - die zelfs door de universiteit van Cambridge officieel werd erkend - vinden alle afgestudeerden van die 2 scholen een normaal betaalde job. . «This shows that my kids are great» (dit toont aan dat mijn kinderen geweldig zijn) schreef terecht een trotse pater Ray. Een succes over de volle 100% en door zijn toedoen betekent een fysieke handicap geen hinder meer voor het uitbouwen van een beroeps carrière.

Op een goeie dag wou de directeur van een groot hotel in Pattaya beroep doen op de diensten van een van die gehandicapten om de boekhouding van het hotel en de reservaties te informatiseren. Het schooljaar liep op zijn einde en al diegenen die gingen afstuderen hadden al een job. Pater Ray zond hem dan maar een student die zijn 1e jaar ging beëindigen. Hij kreeg de job en tijdens zijn 2e studiejaar bleef hij die job uitoefenen. Met succes voor beide, studies én job! Pater Ray zei me: «De student was zo opgewonden dat hij beefde als een riet, maar ik beefde evenzeer. Hij noemde mij " *Father Uncle(Nonkel Pater)*" en af en toe heb ik de indruk beide tegelijk te zijn!»

Sta me toe nog een anekdote te vertellen die pater Ray ten voeten uit typeert. Hij was een actieve, spirituele en kerngezonde missionaris. Maar op Aswoensdag 13/02/1991 besloot hij dat hij toch best een paar kilo's kwijt moest. Maar oei ... vrienden stelden hem voor een uitdaging: tegen Kerstmis 35 pond lichter worden! Bij wijze van aanmoediging en om zijn dieet enigszins draaglijk te maken beloofde een Engelse bezoeker hem 10 pond sterling per pond dat hij verloor en zijn Amerikaanse vriend bood zelfs 20 dollar. De start werd onmiddellijk gegeven, want om de beloofde som te kunnen trekken moest er een termijn gerespecteerd worden. Het werd dus alles of niets. Pater Ray verloor een goede 60 pond en ... zijn vrienden verging het lachen: ze konden samen 84.000 BEF neertellen!

En weet je wie die som ten goede kwam? Een 17jarige die beide benen kwijt gespeeld was toen hij een werkman ter hulp kwam die onder een zware metaalladder gekneld zat: de punt ervan stootte tegen een niet geïsoleerde elektrische kabel van 20.000 volt. Toen hij 's anderendaags bijkwam in de kliniek was hij beide armen en beide benen kwijt: van zijn linkerarm bleef er slechts een stompje van 28 cm. over, terwijl de werkman slechts enkele lichte verwondingen had. De jongeman hield er een reuzengroot trauma aan over en kreeg er in al zijn wanhoop nog een depressie bovenop. Hij ondernam zelfs een zelfmoordpoging. Zijn werkgever deed immers absoluut niets voor hem want hij was niet aangenomen om ladders te verzeulen! Pater Ray hoorde ervan via een gehandicapte vriend en stelde de ongelukkige jongen voor informaticalessen op computer te gaan volgen. Hij bediende de toetsen ervan met een aan zijn armstompje met stofband vastgemaakt stokje. Een tandarts zorgde vervolgens voor een apparaat dat hij met zijn mond kon bedienen om zo het toetsenbord van de computer beter te kunnen gebruiken. De jongeman onderging al verschillende operaties om de groei van zijn beendergestel bij te blijven. *«Hem ga ik die 84.000 BEF geven die ik via die weddenschap van mijn vrienden kreeg. Hij heeft nood aan een rolstoel, een aangepaste prothese voor zijn armstompje en nieuwe kleren want hij heeft er geen meer. Als er wat geld overblijft, kan hij dat aan zijn ouders sturen. Ze kunnen er een reisje mee betalen om te komen kijken hoe hun zoon met de computer werkt (en er later zijn brood kan mee verdienen).»* zei pater Ray me nog.

Hij kreeg een plaatsje in de kleine projecten van A.M.I.E. en in de groepspeterschappen.

Die fantastische man, die niet gespeend was van enige humor stierf jammer genoeg op 16/08/2003, maar zijn levenswerk wordt verder gezet.

Hulp voor Peru

De hulp aan Peru concentreerde zich voornamelijk rond peterschappen en Kleine Projecten.

Zo maakten we o.a. kennis met Zr. Jeannine Boily (foto links)

Van links naar rechts: Emile Hendrix, Zr. Jeannine Boily, Céline Hendrix - Verest.

We konden zo de volkskeukens «Notre-Dame du Carmel» in Breña sponsoren (foto hiernaast), waar dagelijks, ook tijdens het weekend en op feestdagen, 150 à 200 eetrantsoenen voor de armen van haar wijk in Lima bereid worden. Het gaat om een soort stampot van rijst, pasta of zoete aardappelen met bonen, linzen of andere groenten. Driemaal per week staat er ook vlees of vis op het menu; de overige dagen wat kippenbouillon of rundbeenderen om de illusie te wekken dat er ook wat vlees aan te pas komt.

In Las Brisas kwam er eind 1993 een campagne op gang tegen van de voeding te verbeteren.

Dit betekende niet alleen een pluspunt voor de gezondheid en het lichaamsgewicht van de kinderen, maar de moeders leerden zo ook een evenwichtige voeding bereiden tegen een aanvaardbaar prijsje

Door de plaatselijke verantwoordelijken werd er een kinderkribbe geopend die de naam kreeg «Kinderclub Thérèse-Marie Flipot» als eerbetuiging aan A.M.I.E., evenals

een gezondheidscentrum met een apotheek en een analyselabo. Dit alles draait o.a. op de niet aflatende inzet van talrijke vrijwilligers. We hielpen Jeannine ook bij het openen van een bibliotheek voor de inwoners van Tate en Pachacútec (in de buurt van Ica).

Vandaag de dag werken we samen met Zr. Gaby Tremblay om zieken, gehandicapten en slachtoffers van sociaal onrecht in Pucallpa en Lima te ondersteunen.

Hulp in Brazilië

Sinds 1987 werken we samen met pater Bento le Fevere de ten Hove om de Braziliaanse straatventertjes een betere toekomst te verschaffen. Zijn methode is wel erg origineel en geniet de steun van de Provinciale Raad der Salesianen die besliste dat Bento ze zelf moest toepassen in alle salesiaanse huizen in Noord Brazilië. Zijns inziens kunnen de arme kinderen hun straatwerk verder zetten omdat het overleven van het gezin afhangt van de opbrengsten van die activiteit, maar hij stelt wel 2 voorwaarden:

- 1) De werkvoorwaarden moeten dringend humaner gemaakt worden en de kinderen moeten geld naar werk krijgen; zo zullen ze slechts parttime dienen te werken zonder inkomensverlies voor het gezin.
- 2) Ze moeten zelf beslissen om school te lopen, de knowhow willen verwerven om een beroep aan te leren voor een industrietak die hen interesseert en waarin ze zich ten volle kunnen ontplooiën.

De strategie van pater Bento bestaat er dus in de jongeren deel te laten uitmaken van coöperatieven in eigen beheer waar sommigen zich bezig houden met het fabriceren van producten en anderen met de verkoop ervan. De winsten worden gedeeld en nadien door de coöperatieve herverdeeld in verhouding tot ieders verdienste. De opvoeders creëren zo een klimaat van vertrouwen en geven de jongeren de raad cursussen te volgen die aangepast zijn aan hun kennis en vervolgens de nodige knowhow te verwerven binnen de technische mogelijkheden van het Centrum. De coöperatieven, die in de verschillende salesiaanse huizen waar pater Bento actief was werden opgestart, omvatten bv. een artisanale bakkerij, een houten meubelmakerij, een smeedwerkatelier, houtbeeldhouwwerk, een geïnformatiseerde drukkerij, een pottenbakkerij, het vervaardigen van ijslolly's, naad en snit, dactylografie, het herstellen van koelapparatuur, het kweken van vis enz.

De methode kent een reuzensucces en maakt heel wat mensen gelukkig! Een getuigenis van de vele, dat van de 13 jarige Jean: *«Hier kan men van alles doen. Ik voel me vrij en almaar beter voorbereid om in de stad een handeltje te drijven. Ik wil mijn moeder, mijn vader en mijn broers tot steun zijn.»*

We zijn ook actief in de krottenwijken van Montes Claros dankzij de toegewijde zusters van het H. Hart van Maria (Berlaar) en meer bepaald Zr. Renata (†), Guido en Lêda.

Reeds 10 jaar lang krijgen zo'n 300 gezinnen van de krottenwijken in de omgeving discreet en liefdevol een Kerstcolli aangeboden (foto links) met wat meer en beter eten voor een 15tal dagen. In elke colli steekt er 5 kg. rijst, 5 kg. suiker, 5 kg. bonen, 2 l. keukenolie, 1 kg. macaroni, 1 kg. tarwemeel; 1 kg. maïsmeel, 1 kg. maniokmeel, 1 kg. zout, 1 pakje koffie, 5 stukken zeep en kuisgerief.

Om de ondervoeding aan te pakken bieden de zusters van Berlaar met de hulp van talloze Braziliaanse vrijwilligers, de

allerarmsten als aanvulling op hun karig maal elke week een kommetje groentesoep aan, in het kader van «**De pastorale van het kind**»

In 2007 kregen de moeders lapjes stof en leerden ze kleertjes maken voor de pasgeborenen. De jonge meisjes en de moeders kregen bovendien bolletjes wol en verf en ze leerden borduren en schilderen, wat hen toeliet hun voortbrengselen te verkopen en zo wat centjes extra te verdienen. De «Pastorale» is heel actief bezig en zorgt er tevens voor dat kinderen van

6 jaar en ouder naar de staatsschool kunnen (ze krijgen er dagelijks een gratis maaltijdje). Ze richt tevens inhaallessen in (foto links) om de jongeren bij te werken en ze zo de kans te geven hun lagere cyclus af te maken, een minimum voorwaarde om een job te kunnen vinden. Wie de inhaallessen volgt krijgt bovendien als aanmoedigingspremie tweemaal per week eten.

Bovendien wordt een honderdtal jongeren de kans geboden een diploma van de tweedegraad te behalen (2jarige cyclus na de lagere school): ze krijgen uniformen, basketschoenen en schoolbenodigdheden. Want die opleiding is de minimum vereiste die veel fabrieken in de streek van Montes Claros stellen om kunnen aangenomen te worden. Als de jongeren niet naar school gaan worden het trouwens hangjongeren die óf gaan bedelen óf gaan stelen. De grootste durvers halen oud papier rond, gebruikt karton, stukjes oud ijzer, plastic flessen en lege blikjes, die ze voor een appel en een ei verkopen: van 1 kg. geplette flessen is goed een sandwich of een broodje!

Een «Award» voor A.M.I.E.

Frans Demeulenaere wou ons eens gaan verrassen en stelde daarom onze kandidatuur voor een award. En met succes! Op 12 december 2002 kende de president van de Filippijnen, mevrouw Gloria Macapagal-Arroyo in het Malacañang Paleis (Manilla) A.M.I.E.-België de «Kaanib ng Bayan» Award toe voor haar verdiensten ten bate van het Filippijnse volk. Zelf konden we niet aanwezig zijn en dus lieten we ons vertegenwoordigen door Pros Slachmuylders, Charter Commander of the Order of the Knights of Rizal, Diamond Chapter (Berchem-Antwerpen)

De ambassadeur van de Filippijnen voor België, Luxemburg en de Europese Gemeenschap, de heer Clemencio Montessa, overhandigde ons deze Award officieel op 15/02/2003 in Kruibeke, in aanwezigheid van de Antwerpse Orde van de Knights of Rizal. Volgens de ambassadeur betekende deze presidentiële eervolle vermelding «partner van de Filippijnen» en werd ze zelden toegekend (slechts 10 maal sinds die eretitel in 1991 werd ingesteld door president Corazon C. Aquino): hij wijst erop dat de Filippijnse Staat

A.M.I.E.-België beschouwt als een bevriende partner van het Filippijnse volk. Het is de 1e maal dat een Belgische vereniging dit soort onderscheiding bekommt. In 2002 werd er slechts één dergelijke AWARD toegekend.

Een ganse eer voor ons dus, die we delen met Marijo en Frans, die helaas te vroeg van ons zijn heengegaan, en alle sympathisanten van A.M.I.E. die deze grote solidariteitsketen hielpen smeden.

Jean Flipot (wordt vervolgd)

30 jaar liefdevol vrijwilligerswerk

(deel 3 en slot)

Ik moet het enkel nog hebben over de kinderen die we sponsoren in Kongo en op Madagaskar.

Centrum Notre-Dame de Clairvaux (Madagaskar)

Doelgroep op dit eiland zijn de jongeren van het Centrum Notre-Dame de Clairvaux, dat gelegen is in de nabijheid van de luchthaven van Antananarivo. Naast de 170 internen, risicokinderen of ex-straatkinderen waarvoor het instituut alle kosten en zorgen voor zijn rekening neemt (medische zorgen, voeding, kledij, onderkomen en opleiding), zijn er ook nog 60 externen.

Via het volgen van lessen worden die jongeren bijgewerkt. Ze krijgen tevens een beroepsopleiding naar keuze (hout- of metaalbewerking, klassieke of metaalbouw, landbouw en veeteelt), worden degelijk begeleid en kunnen deelnemen aan diverse sport- en kunstactiviteiten. Gezien hun niet zo koosjer verleden is het immers absoluut noodzakelijk dat ze in een aangename en familiale sfeer opgevangen kunnen worden om van hun leven nog iets te maken en terug een plaatsje te gaan verwerven in de maatschappij. Heel vaak kampen ze immers met psychologische problemen: hen op de vingers tikken of straffen heeft dus weinig nut, waar zij vooral nood aan hebben is aan genegenheid en geborgenheid.

Op de schoolhoeve worden ze zowel gevoed als opgeleid. Het volgen van die opleiding is immers van het allergrootste belang want op Madagaskar leeft de bevolking voornamelijk van de landbouw (80%). Iedereen is er overigens van overtuigd dat het dagelijks omgaan met dieren therapeutisch kan werken. Die jongeren zonder houvast leren ze er beter kennen, verzorgen, waarderen, doen luisteren en er vertrouwelijk en liefdevol mee omgaan. Ze doen er ook verantwoordelijkheidszin en doorzettingsvermogen op want dieren nemen nooit vakantie maar moeten constant eten en verzorging krijgen.

We zijn met onze samenwerking zo'n 10 jaar geleden gestart toen een jeugdvriend, de Salesiaan Michel Doutreluingne ons in contact bracht met Heriberto Cabrera, die onderpastoor was geweest van de Brusselse H. Suzanna parochie en die later directeur werd van het Centrum N-D de Clairvaux. Heel normaal dus dat zijn ex-parochianen een handje wilden toesteken! Tegenwoordig vormen ze o.l.v. Dr. Yvonne Legrain een heel actieve hulpgroep met als naam «Jeunes d'Antananarivo - unité de Kerkebeek». De opvolger van Heriberto was pater Claudio Ciolli en voor 't ogenblik berust de leiding van het Centrum bij pater Innocent Bizimana.

Hulp aan Kongolese kinderen

Bij gebrek aan plaats, wil ik het hier niet hebben over onze succesvolle activiteiten onder impuls van Frans Dejonghe, sdb, van Zr. Dominicanes Irène Feyens en andere Belgische missionarissen⁷ die ik bij deze bedank voor hun inzet.

⁷ Paters Van Laer Pol en Vandecandelaere, Zusters D'hoore Monique, Dorange Pascale (†), Goolaerts Martha, Nuyttens Cécile, Schreurs Magda en Verstraete Angèle.

- De «Cité des Jeunes» en het «Maison des Jeunes»

Hoewel pater Pol Feyen zich al sinds 1970 inzette voor jongeren, meer bepaald straatkinderen en probleemjongeren uit Lubumbashi, leerden we hem pas in 1972 kennen.

De opleiding die hij ze meegaf steunde op werkhuispraktijk enerzijds en sportbeoefening anderzijds. Hij stond immers achter het idee dat sport hét middel is tegen het oorkussen van de duivel, luiheid. Zonder enige vorm van subsidie liet hij de leerlingen van de afdeling bouw basketterreinen aanleggen om er wedstrijden te betwisten tegen andere ploegen. Hij gaf hun zijn heilige vuur door en zo werden ze in 1988 nationaal kampioen. en wat later ook Centraal Afrikaans kampioen. Voor die straatkinderen zonder voorafgaande opleiding richtte hij een centrum op waar ze leerden lezen en schrijven en waar ze ook afwisselend praktijk opdeden in een werkhuis en op de hoeve. Die activiteiten brachten zaad in het bakje, de kinderen leerden er een beroep door, kregen vlees, fruit en verse groenten uit de eigen tuin te eten en droegen bij in de kosten door voor klanten te zorgen. De leerlingen kregen ook enkele ecologische principes mee: zo weinig mogelijk nitraten maar groene bemesting, geen tractors maar speciaal voor dit werk getrainde trekossen, enz.

Diezelfde liefdevolle inzet voor kinderen zonder zinvolle bezigheid betoont hij nu in het Maison des Jeunes in Kinshasa, dat hij bestuurt sinds 1998. Hij krijgt er overigens meermaals het bezoek van vrienden die hem gedurende een paar weken of zelfs maanden komen helpen. Een ervan is Frieda Beinaerds, die hem ook nog de opbrengst van de vele vlooienmarkten opstuurt die ze al 25 jaar lang organiseert.

Op de foto hiernaast zie je een van die eerste vlooienmarkten. Je ziet er ook Frieda en haar overleden man bij de deur van hun huis.

- Het ziekenhuis in Kimpese

In een ziekenhuis in Kasai ontdekte Zr. Hélène Van Ooteghem in 1968 hoe een Afrikaan leeft en denkt maar ook hoe arm hij is: de zieken lagen er zomaar op bedden zonder matrassen! Een ware schok voor een voormalige dienstoverste uit de universitaire klinieken van Leuven ... In 1973 kreeg ze de leiding over het moederhuis in Kimpese (Beneden Kongo), het dispensarium en een klein hospitaaltje waar noch dokters, operatiezaal, geneesmiddelen of geld voorhanden waren!

Het moederhuis telt 2 grote zalen met 18 bedden elk, een verloskamer met 3 tafels waarrond een scherm staat en een prematurenzaaltje. Er is zo weinig geld dat verpleegsters en vroedvrouwen er enkel betaald worden als het kan, dat de gezinnetjes zelf moeten zorgen voor een kleine kom, hout en eten en dat er voor het moedertje eten moet gemaakt worden op een houtvuurtje. Als ze naar huis kan, moeten de lakens vooraf nog manueel gewassen worden, want voor het hele moederhuis is er amper één wasmachine.

Op de foto hierboven zie je Zr Hélène en de vroedvrouwen met in hun armen de drieling van de jonge moeder die er op een stoel bij zit.

Soms worden die moedertjes uit de bergen aangedragen door enkele mannen op een oude ligzetel waaraan ter versteviging grote takken bevestigd zijn.

In die tijd gebruikte men nog olielampen en was er geen telefoon... Had men dus Zr. Hélène 's nachts nodig dat was er enkel de «draadloze telefoon»: men sloeg gewoon met een metalen staafje op een stukje ijzer!

Maar Zr. Hélène liet het niet aan haar hart komen en zorgde voor een meer gemoderniseerde omgeving. Ze slaagde er zelfs in een klein ziekenhuis te laten bouwen en enkele dokters aan te werven.

Om ons verhaal volledig rond maken moet ik ook nog een woordje zeggen over onze fantastische samenwerking met de missionarissen. Zonder hen ware het voor ons onmogelijk geweest wat dan ook te doen voor al die minderbedeelden in de ontwikkelingslanden want zij staan ter plaatse in voor het verwezenlijken van onze projecten. Wat ze denken over onze activiteiten is dus van levensbelang want het bewijst of onze kleine projecten weldegelijk nut hebben en of ze inspelen op de reële behoeften van de bevolking. Ten bewijze 3 getuigenissen die voor ons een hart onder de riem betekenen en ons ertoe aanzetten, ondanks de probleempjes die her en der opduiken, op de ingeslagen weg verder te gaan.

In Bolivia werken wij samen met «Solidaridad», een vereniging die in dezelfde geest werkt als A.M.I.E.-België. Zr. Adelina Gurpegui, een zeer actieve medewerkster meldde ons het volgende:

De «Solidaridad»afdeling van Cochabamba wenst A.M.I.E. geluk met haar 30jarig bestaan en haar inzet voor de minstbedeelden binnen de Boliviaanse maatschappij.

De hulp die AM.I.E. onze kinderen, gehandicapten, gevangenen, zieken, en meer bepaald hen die lijden aan nierinsufficiëntie bood, was van onschatbare waarde. Met die hulp konden wij de eerste twee niertransplantaties ooit in Bolivia laten uitvoeren in een staatskliniek op een landbouwer en een jong meisje. Die prestatie zorgde ervoor dat de overheid voortaan de minstbedeelden de kans ging bieden op topverzorging inzake chirurgie.

Zet dus jullie werk a.u.b. verder. Bedankt alvast in naam van allen die dankzij jullie een levenswaardiger leven konden gaan leiden.

Zr. Adelina Gurpegui en vrienden

Zr. Gaby Tremblay, die haar leven wijdt aan de armen van Pucallpa en Lima zei iets gelijkaardigs over het nut van onze kleine projecten:

Ik vind geen woorden om te zeggen hoe dankbaar we A.M.I.E. wel zijn. Als ik vaststel dat onze jongeren kunnen studeren hebben, een beroep aanleren en op hun beurt dan anderen helpen, ben ik God en die goeie mensen in België, die zich ontzeggingen opleggen om anderen een beter bestaan te geven, meer dan dankbaar. Met de door jullie geschonken rolstoelen konden heel

wat gehandicapten eindelijk eens hun huis uit om buiten van de zon te genieten en naar school te gaan.

We konden ook hulp bieden aan verscheidene jongeren die verkracht waren en hun, ondanks het geleden leed, terug wat zin geven in het leven. Jullie hielpen ook onheus behandelde gezinnen er bovenop. Ouderen, die door hun eigen kinderen in de steek waren gelaten kregen een nieuw onderkomen en zo terug smaak in het leven. En kinderen die leden aan een in de selva vaak voorkomende en moeilijk te helen huidziekte konden dankzij jullie behandeld worden. Met de geneesmiddelen waarvoor jullie zorgden werden levens gered: jongeren en volwassenen, die aan kanker leden of het slachtoffer waren van drugs en/of aids (niet zelden door de schuld van hun ouders) konden zo verzorgd worden.

Mocht ik de gave hebben om een boek te schrijven over al het goede dat jullie al gedaan hebben, dan deed ik dat met alle plezier! Hoe dan ook, van ganser harte dank, omdat ik, arm mensje, van de Heer deel mocht gaan hebben aan de gulle rijkelijke gulheid.

Wat ik hierboven zei komt uit het diepste van mijn dankbaar, maar ó zo arm hart. En is slechts een klein deeltje van wat ik echt zeggen wou.

Bedankt allebei, Señor Flipot en Thérèse-Marie, je lieve echtgenote.

Een missionarisje van de Onbevleete Ontvangenis... Gaby m.i.c.

Tot slot enkele bedenkingen van pater Pol Feyen, die al meer dan 20 jaar het lot van A.M.I.E. deelt.

Doordrijvers, 30 jaar lang, voor het goede doel
Eerlijkheid in al je doen en laten
Rentenieren kon je, verdien je, maar je vertikt het
Tegenkating maakte je alleen maar sterker
Integraal gaat elke gift naar het kind
Gedienstig om zoveel mogelijk mensen ter wille te zijn

Jeugdige blijf je in al je ondernemingen

Atoomenergie steek je ook in A.M.I.E.

Aandurven doen jullie alles wat A.M.I.E. kan helpen

Rijkelijk laat je anderen meedelen van je enorme talenten

Aandacht voor anderen

Moederliefde

Idealisme

Energie

Dankjewel A.M.I.E.

Koko Pol en zijn Papillons

Om af te sluiten nog een paar woordjes van opperste dankbaarheid. Vooreerst aan mijn lieve echtgenote Thérèse-Marie. Zij was 26 jaar de bezielster van A.M.I.E. en maakte onze vereniging groot in alle bescheidenheid en met respect voor anderen. Samen met haar mocht ik een fantastisch avontuur beleven. Om al het geluk dat ik dankzij haar binnen A.M.I.E. mocht ondervinden kan ik haar nooit dankbaar genoeg zijn.

Ik wens in mijn dankwoord ook alle weldoeners, peters en meters te betrekken voor de materiële hulp die ze boden, voor hun trouwe inzet en hun toewijding.

Dank ook aan onze plaatselijke verantwoordelijken, die ons toelieten onze doelstellingen te verwezenlijken en zo het leven van de allerarmsten dragelijker te maken. Zonder hen had A.M.I.E. nooit zo degelijk kunnen functioneren.

Dank eveneens aan alle permanente en occasionele medewerkers, bestuurders, comitéverantwoordelijken en kortstondige vrijwillige medewerkers: het is door hun toedoen dat A.M.I.E. er prat kan op gaan geworden te zijn wat het is en de werkingskosten steeds tot een minimum beperkt te hebben. Dank ook aan hen die A.M.I.E. geïnformatiseerd hebben en zelfs een programma op maat ontwierpen om ons het werk gemakkelijker te maken.

Dank ook aan al diegenen die het driemaandelijks verschijnen van «Notre Petit Journal» et van «Ons Krantje» mede mogelijk gemaakt hebben, of ze zich nu onledig hielden met het opstellen van artikeltjes, met de lay-out, met het maken van vertalingen of de verzending van onze ledenblaadje. Dank ook aan de lezers en aan de drukkerij van de stad Geel.

Mocht ik iemand vergeten zijn, neem het me niet kwalijk: ik heb keuzes moeten maken en dus, zij het met tegenzin, over heel wat activiteiten moeten heenstappen om dit verhaal niet nog langer te maken.

Mocht ik geen kanker gekregen hebben dan was Thérèse-Marie wellicht nog steeds voorzitter geweest en ik schatbewaarder. We mochten echter A.M.I.E. geen onverantwoorde risico's laten lopen en besloten dus respectievelijk onze officiële functies neer te leggen in 2006 en 2007. De problemen waarmee een persoon te kampen krijgt zijn immers minder nefast dan wat een vereniging kan overkomen als er plots en onvoorbereid een ingrijpende verandering moet doorgevoerd worden.

Enerzijds valt onze gedeeltelijke desertie naar jullie toe ons toch wel zwaar maar anderzijds zijn we wát gelukkig dat we er samen toe bijgedragen hebben dat de nieuwe Raad van Bestuur een vereniging in goede gezondheid mocht erven: op 31/12/2007 konden we bogen op een kleine 500 actieve peterschappen, op een behoorlijk bedrijfskapitaal en op voor 368.206 € (ca. 15 miljoen FEB) aan de Derde Wereld geboden hulp.

Over de 28 jaar dat we actief waren beliep die hulp in totaal 7.414.165 € (zijnde meer dan 299 miljoen BEF), terwijl de werkingskosten gemiddeld slechts hiervan 0,36% vertegenwoordigden.

Heden houden Thérèse-Marie en ik ons nog - en niet zonder enige fierheid - bezig met het beheren van comité 00 «Kleine Projecten».

Ondanks de economische en sociale crisis die nog steeds niet bezworen is, konden we tot eind 2008, dankzij de reserves die we aangelegd hadden, onze hulp aan de Derde

Wereld op een hoog niveau handhaven, waardoor onze vrienden er weinig of niets tekort kwamen, want voor hen slaat die crisis eigenlijk nog feller toe dan voor ons.

2010 wordt wellicht een erg moeilijk jaar voor hen, want de crisis woedt onverminderd verder en onze reserves geraken uitgeput. We weten nochtans heel goed dat we op onze vrijgevig weldoeners zullen kunnen blijven rekenen, wat er ook gebeuren mag. Hun spontane reactie ten voordele van de slachtoffers van de aardbeving die een groot deel van Port-au-Prince (Haïti) in puin legde op 12 januari ll. spreekt hieromtrent boekdelen.

Thérèse-Marie en ik kunnen beiden onze trots en ons geluk echt niet op als we zien dat ze hun vertrouwen in ons door dik en dun blijven behouden. Duizendmaal dank.

Jean Flipot